

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ, ΛΕΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— "Όταν ο διάβολος δεν έχει καρπό να πάρη να κάνει μια άτιμία, στέλνει τη γυναίκα.
 — "Η γλώσσα των γυναικών μοιάζει με μαχαίρη, που η συγχή του χορής δεν το αφήνει να σκουριάση.
 — "Η γυναίκες, συνήθως, έχουν αρκετό πνεύμα για να μιλούν, πολύ λίγο όμως για να σιωπούν.
 — "Η καρδιά της γυναίκας μοιάζει με σπάτι, απ' την πόρτα του οποίου δεν λείπει ποτέ το... ένοικιαστήριο.
 — "Όταν ο γιατρός κ' η τελευταία έλπίδα παρατήσουν τον άρρωστο, μονάχα η γυναίκα μένει κοντά του.
 — "Η γυναίκα μπορεί να ξεχάση τον έρωτά της, τα έρωτικά της κόλπα όμως ποτέ.
 — "Η γυναίκες μεταμελούνται όταν θυμούνται τις παλιές των άμαρτιες και λυπούνται όταν δεν μπορούν να ξανατέσουν στις άμαρτιες αυτές.

— "Όσο λιγότερο μοιάζει με άνθρωπο ο ήρωας ενός μυθοποήματος, τόσο περισσότερο τον αγαπούν η γυναίκες.

— "Υπήρξαν πάρα πολλές γυναίκες, ή οποίες αυτοκτόνησαν, γιατί πέθανε ή αυτοκτόνησε ο φίλος των. Κομμάτι όμως γυναίκα δεν αυτοκτόνησε εξ αιτίας του θανάτου του σιζύγου της.

— Στόν έρωτα δεν χοιμάζεται παρά μια στιγμή μονάχα, για να ξαναγυρίση στην άμαρτία ή μετανοήσασα. Πι έ ρ ο ν τ ή Μ π ο ς

— "Όσο κ' αν κακολογεί ένας άντρας τις γυναίκες, δεν μπορεί να φτάση στο ύψος της κακολογίας που φτάνουν ή ίδιες γυναίκες όταν αλληλοκακολογούντα. Σ α μ φ ο ρ

— "Η γυναίκες μοιάζουν με τις πεταλούδες κατά τουτο : ότι κάθε τι που λάμπει, τις θαμπώνει. Ρ ο σ ε μ π ρ ο ν ν

— "Η φιλαρέσκεια μοιάζει με το φτιασίδι. Κάνει τεχνητή την όμορφιά. Σ τ ά ε λ

— "Η γυναίκα δεν το λεπτό κ' ευχάριστο άρωμα του λουλουδιού εκείνου που πολύ συχνά είναι γεμάτο άγκάθια και που λέγεται «ζωή». Β ο λ τ α ι ρ ο ς

— "Η γυναίκα είναι ένας άπατηλός καθρέφτης, μέσα στον οποίον ο άνθρωπος νομίζει ότι βλέπει την ευτυχία του. Γ κ α ρ ω ν

— Για τις γυναίκες, ή φλόγα η αγάπη είναι προτιμότερη απ' τη σιωπή. Ο ύ γ κ ω

— "Ο έρωας είναι ανώτερος απ' το καθήκον. Μονάχα ο θάνατος μπορεί να τον νικήση. Λ α ρ ο σ φ ο υ κ ω

— Κάλλο μια ούγγια τύχη, παρά έκαστο λίτρος σοφία. 'Α γ γ λ ι κ ή π α ρ ο ι μ ι α

— Δεν μου μιλά ή νύφη, έχει κόκαλο και γλώφει. — Έμαρζοίταν ή ποδιές μας και σκεπάσαν τις πομπές μας.

— Χήρα πάντρευε την κόρη της, το πλείότερο για λόγου της — Μακρὰ μαλλιά, κοντά μυαλά, — "Όποιος αγαπάει, στραβώνεται. — "Όποιος κρυφά παντρεύεται, φανερά κομπέεται.

— Το μυστήριο του έρωτος είναι βαθύτερο απ' το μυστήριο του θανάτου. 'Ε λ λ η ν ι κ ή ς π α ρ ο ι μ ι ε ς

— Μονάχα ο ιδανικός έρωας είναι χορής. 'Ο σ κ α ρ Ο υ ά ι λ ν τ

— "Η νεότης, ο έρωας κ' ή άνοιξις πλημμυρίζουν τον κόσμο με τριαντάφυλλα. Μ α ρ σ ε λ Π ρ ε β ω

— "Η γυναίκες μιλάνε, χωρίς ποτέ να λένε τίποτε και παραδίδονται δόλοκληρες τη στιγμή που άρνούνται να παραχωρήσουν το παραμυθό. Ν τ ε λ α π ά ρ ν τ

— Τι είναι ή σύζυγος ; Άυτή «πανταχού παρούσα» ! Λ ο π ε ν τ ή Β έ γ κ α

— Σπανίως αισθάνεται ή καρδιά εκείνο που εκφράζεται τω χείλη. Ν τ ε κ α σ σ ε ν

— "Η καρδιά του ανθρώπου είναι μια λύρα με έφρτα χορδές. "Εξ χορδές για τη λύπη και μια για τη χαρά, ή όποια σπανίως δονείται. Σ τ ά ε λ

— Οί άντρες γίνονται τρυφερότεροι όταν τους συγχωρηθεί μια παροδική άποστία. Μ υ σ σ ε

— Νι ν ο ν ν τ ε Λ α γ κ λ ο ς

— Καλημέρα, παιδί μου !
 — Δεν ήπες το γάλα σου ;
 — Δεν πεινώ, παιδί μου,
 — Θέλεις να σου διαβάσω εφημερίδα ;
 — "Αν θέλεις.
 — "Η μήπως θα προτιμούσες να σου κάμω τίποτ' άλλο ;
 — Θα προτιμούσα να μ' άφινες ήσυχο !
 Τότε κ' εκείνη εξέσπασε :
 — "Α, όχι, αυτό είναι άδικο !
 'Εκείνος έκανε ένα «τιού » κ' εξακολούθησε να την κυτάζει μ' ένα βλέμμα άδιάφορο. 'Η 'Αμελί ξεφόνισε τότε :
 — Ναί είναι άδικο το ότι εγκαταλείπεις τον εαυτό σου στην τύχη ! Το ότι προσπαθείς διά της βίας να πεθάνης ! Το ότι αυτοκτονείς ! Γιατί αυτό που κάνεις, είναι μια αυτοκτονία !
 — Δεν είναι έτσι, αλάντρησε εκείνος άμέρινα.
 — Ναί, ναί ! Είναι μια αυτοκτονία ! 'Ενώ... ενώ ή μαμά δεν το άξιζε, πατέρα !

'Ο άρρωστος, άκούγοντας τα λόγια της, τινάχτηκε άπότομα :
 — Πώς ; Τι είπες ; ρώτησε με φωνή βαθεία.
 Τότε εκείνη ελε χαμηλόφωνα :

— Σε άπατούσε... Ναι, σε άπατούσε, πατέρα...
 'Ο άρρωστος άνασηκώθηκε στο κρεβάτι του και καταβάλλοντας όσες δυνάμεις του άπόμειναν, άρχισε να φωνάζη :

— Τι ; Τι ; Τι είπες ; Είσα τρελή...
 'Εκείνη τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένη, σά να φοβήθηκε μήν τη ζωή της.

— "Αχ, πατέρα, ίσως θα με συχαθής που τολμώ να σου τα πω αυτά... 'Εν τούτοις έσπερε... Ναι, σε άπατούσε... δεν ήταν όπως την φανταζόσουνα... ήταν μια γυναίκα κούνη, καθώς πολλές άλλες... Στην αρχή σ' άγάπησε για λίγον καιρό, μα στο τέλος το έμαθα... μια μέρα στο σπίτι της γιαγιάς. 'Η γιαγιά την έμάλωνε, της έκανε παρατηρήσεις. 'Εγώ ήμουν στο διπλανό δωμάτιο και δεν με πήσαν είδησι. Τα άκουσα όλα ! Καταλαβαίνεις λοιπόν, πατέρα, ότι τη στιγμή που σε είδα να ζητάς να πεθάνης επειδή πέθανε κ' αυτή... μου φάνηκε άδικο... 'Ηταν όποσός σκληρό να σου το πω, γιατί θα ξέβητα τη μητέρα μου... μια πεθαμένη... 'Αλλά πάλι σκέφτηκα, ότι είχα ύποχρέωσι... για σένα... για τον καλό μου πατέρα !...
 "Ενας άναστεναγμός, ένα φρικαλέο μουνγκρητό του πατέρα της την δέκωσε. Τα μάγουλά του είχαν γίνει κατακόκκινα, τα μάτια του πετούσαν φλόγες, τα χέρια του έτρεμαν.

— "Έχεις δικιο, σ' ευχαριστώ, παιδί μου, ψιθύρισε στο τέλος. Σ' ευχαριστώ. Τι βλάκας που ήμουν ! Δεν ύποπτεύθηκα τίποτε. 'Επίστευα διαρκώς στα λόγια της, στα χάρια της. Μου έφρούσιανε το κεφάλι με τις φευτιές της ! Μ' άποκοίμιζε. Κι' εγώ ο άρελής, ήθελα να θυσιάσω για χάρη της. Να πεθάνω γι' αυτή, την...
 'Η 'Αμελί έβαλε μια φωνή :
 — Πατέρα ! Σόπια ! Μην ξεχνάς πως είναι πεθαμένη...
 'Εκείνος όμως εξακολούθησε. Δεν καταλάβαινε πειά, δεν είχε συνείδηση πως αυτή που βρισκόταν μπροστά του, ήταν ή κόρη του και πως της μιλούσε για τη μητέρα της ! 'Ηταν ένας πληγωμένος έρωστής, που είχε δικαιομα να διαμαρτυρηται για τον πόνο του. Δεν άκουγε μέσα στο μεθισο της χογής του τη φωνή που τον παρακαλούσε, που τον ίκέτευε :

— Σε παρακαλώ, πατέρα, πάψε πειά, πάψε !
 Τότε κατάλαβε πειά ή 'Αμελί, πως ή άποστολή της είχε τελειώσει. Πώς ο πατέρας της θα υπέφερε πολύ, αλλά θα σωζόταν, θα ζούσε ! Και άναστενάξε. Κύτταξε με μια άπειρη συμπάθεια τον δυστυχισμένο εκείνον άνθρωπο, που τόσο τον είχε παράνει και βγήκε απ' το δωμάτιο.

Μόλις βρέθηκε έξω, έβλεψε μια στιγμή τα μάτια της, σήρωσε τα δυό της χέρια ψηλά κ' άφίνοντας τα δάκρυά της να χυθούν ποτάμι, ψιθύρισε σιγά, σαν να προσεχόταν :

— Σου ζητώ συγγνώμη, μητέρα ! Τόν αγαπούσες έν τούτοις τόσο πολύ ! Δεν είν' αλήθεια, ότι θάκανες το παν για να τον σώσεις ;... έστον κ' αν αναγκάζόσουν να καταφύγης σ' ένα τρομερό ψέμμα, σαν αυτό που είπα προό λίγου εγώ !...
 ΑΝΑΡΕΑΣ ΣΑΧ.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

'Ανάθεμα τον έρωτα στον άνθρωπο (όντας μπαίνει, χωρίς θέρη θεριμάίνεται, χωρίς τρε- (μούλα τρέμει.

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

'Ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας Πιέρ Μπενονά, ο μυθιστοριογράφος της «Ατλαντίδος» και του «Καινήμαρκ», με στολή ακαδημαϊκού, κατά την ημέρα της επίσημης δεξιώσεώς του στη Γαλλική 'Ακαδημία, της οποίας εξέλεγή τελευταίως μέλος. (Σκίτσος του Κάμπι).

